

att; jag har den ä-n teckna er ödmjukaste tjenare. — 6) Brukas i samma mening som Krigs-ära. På ä-ns fält, på slagfältet. Dö på ä-ns bädd, på ä-ns fält.

ÄRA, v. a. 1. Bevisa ära. Vara mycket ä-d. Fruktu Gud och ä. konungen. Prisa och ä. Gud. — Syn. Hedra, Vörda. — Ä-d, part. pass. Brukas adjektivt i samma mening som: Högt ansedd, högaktad, värderad, t. ex.: En allmänt aktad och ä-d man. Ä-e brefvet af den 10 dennes.

ÄRBAR, är'bar, a. 2. Som undviker allt, hvad som anses oförenligt med ära och anständighet. Sägdes om kvinnor. Ett ä-t fruntimmer. En ä. flicka. Brukas äfven om sak, t. ex.: Ä-t uppförande. Ä. klädsel. — Syn. Se Anständig.

ÄRBARHET, f. 3. Egenskapen att vara ärbär; ärbart väsende, ärbara seder, ärbär karakter. I all ä., med iakttagande af all anständighet. — Syn. Se Anständighet.

ÄRBART, adv. På ett ärbart sätt, i all ärbarhet.

ÄREBETYGELSE, f. 3. Handling, hvarigenom ära bevisas någon.

ÄREBEVISNING, f. 2. Se Ärebetygelse.

ÄREBORN, ä'rebä'ränn, adj. 2. neutr. — et. Titel, som någon gång brukas för ståndspersoner af högre anseende.

ÄREDRYG, a. 2. (gam.) Stolt, högmodig. — Äredryghet, f. 3.

ÄREFÖRGÄTEN, ä'refö'raj't'n, a. 2. neutr. — et. Glömsk af pligt och ära. — Äreförgätet, adv.

ÄREFÖRGÄTENHET, ä'refö'raj't'n'hét, f. 3. Glömska af pligt och ära.

ÄREGIRIG, ä'rej'rigg, a. 2. Se Ärelysten.

ÄREGIRIGHET, f. 3. Se Ärelystnad.

ÄREGIRIGT, adv. På ett äregirigt sätt, med begär efter ära.

ÄREKRANS, m. 2. Krans, hvilken tilldelas någon såsom ärebevisning. — I samma mening säges äfven Ärekrona.

ÄRELYSTEN, a. 2. neutr. — et. Begärlig efter utmärkelse och beröm. — Syn. Äregirig.

ÄRELYSTNAD, m. 3. Begär efter utmärkelse och beröm. — Syn. Äregirighet.

ÄRELÖS, a. 2. 1) För nesligt brott af domstol förklarad äran förlustig, d. v. s. ovärdig af medborgerligt förtroende. Göra någon ä. Blifva ä. — 2) Utan all heder och ära. Det är en ä. människa, han har ingen ära i sig. En ä. handling.

ÄRELÖSHET, f. 3. Egenskapen att vara ärelös.

ÄRENAMN, n. 3. Se Hedersnamn.

ÄREMINNE, n. 4. Minnestal till en afidens persons ära. Ä. öfver någon.

ÄRENDE, ä'rände, i dagligt tal: ä'rnde, n. 3. o. 4. (af fordnä verbet Ara, skicka. Egentl.: beskickning.) 1) Uppdrag, angelägenhet, för hvars uträttande man skickas eller begifver sig till någon. Skicka någon bort i ett ä. Uträtta sitt ä. Uträtta ä-r. Jag har ett ä. att uträtta. Anmäla, säga sitt ä. Hvad var gossens ä.? Gå ett ä. åt någon, gå bort i ett uppdrag för ens räkning. Gå ä-r, åt andra uträtta sådana uppdrag. Springa ä-r, säges i samma mening om flickor, pojkar, betjenter, m. fl. Med oför-rättadt ä., se Oförrättad. (Fam.) De gå i sina ä-r, äro stadda i uträttning af sina göromål. Jag går ej era ä-r, emottar inga uppdrag af er. (Lagt.) I rätta ä-r stadd, som har lagliga uträttningar. Jag reser i angelägna ä-r till N.,

för att uträtta viktiga angelägenheter. Ha ä. till, i något ärende ämna sig till; äfv. (fam.) vilja komma åt, ha godt öga till. Göra sig ä., föregifva något ärende, t. ex.: Hon gjorde sig ä. med att fråga efter en person. (Fam.) Hafva ä., hafva behof att gå på afträdet. — 2) Göromål, sak, angelägenhet. I dessa ä-r är han ej hemmastadd. Rikets, statens, kronans ä-r. Inrikes, utrikes ä-r. Det är ett ä. af vikt. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Riks-, Stats-, Regerings-, Förvaltnings-, Embetsärende, m. fl.

ÄRENPRIS, ä'rännpri's, m. 3. Örten Veronica officinalis, med vackra blå blommor.

ÄREPORT, ä'repört, m. 2. En de antika triumfbågarna liknande bågställning, som vid högtidliga tillfällen, illuminationer, berömda personers intåg o. s. v. uppføres af trä, beklädes med granris, löf, blommor, och prydes med målningar, transparenter, m. m.

ÄRERÖRIG, a. 2. Som går å heder och ära. Ä-t tal. Ä-a beskyllningar. Ä. process, hvarigenom åsyftas att skada någon till heder och ära.

ÄRERÖRIGHET, f. 3. Ärerörig beskaffenhet.

ÄRERÖRIGT, adv. På ett ärerörigt sätt.

ÄRESJUK, a. 2. (föga brukl.) Se Ärelysten.

ÄRESJUKA, f. sing. (föga brukl.) Se Ärelystnad.

ÄRESKOTT, n. 3. Skott, som lossas till en persons ära.

ÄRESKÄNDANDE, a. 1. Som skändar eller åsyftar att skada ens ära. Ä. förtal.

ÄRESKÄNDARE, m. 3. Den som uppsåtligt skändar en annans ära, eller som i allmänhet gerna söker att skada andras goda namn och rykte.

ÄRESKÄNK, m. 3. Skänk, som tilldelas någon, för att derigenom bevisa honom en ära.

ÄRESTOD, m. 3. Bildstod, upprest till en persons ära. Man reste honom ä-r.

ÄRESTÅND, n. 3. (föga brukl.) Innehafvande af hög värdighet.

ÄRESTÄLLE, n. 4. Hög värdighet, förenad med ära och utmärkelse. Uppstiga till de högsta ä-n. — Syn. Hederställe, Hederspost, Hedersembete. [Äroställe.]

ÄRETECKEN, n. 3. Se Hederstecken.

ÄRETEMPEL, n. 3. Tempel, uppfordt till ens ära.

ÄRETITEL, ä'reti't'l', m. 2. pl. — titlar. Se Hederstitel.

ÄRETJENST, f. 3. Tjenst, som göres någon, för att derigenom bevisa honom en ära. Göra, visa en den sista ä-n, besörja eller bivista hans begrafning. — Syn. Hederstjenst.

ÄRETJUF, m. 2. pl. — tjuftar. Se Äreskändare.

ÄREVÖRDIG, a. 2. (t. ehrvördig) Som förtjenar ärebevisning, är värd att äras. En ä. patriark. — Brukas äfv. som titel för komministrar och skollärare, hvilka äro prester.

ÄREVÖRDIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara ärevördig; ärevördigt utseende. — 2) Titel, som skämtvis tillägges prester, hvilka tituleras Ärevördige. Ers ä!

ÄREVÖRDIGT, adv. (föga brukl.) På ett värdnadsbjudande sätt.

ÄRFDABALK, m. 2. Den af balkarna i svenska lagboken, som stadgar, huru med arf och arfskifte förhållas bör.

ÄRFDAGODS, n. sing. (lagt.) Ärfdt gods.

ÄRFTELIG ell. ÄRFTLIG, a. 2. 1) Som går